DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2019/1957

z dnia 25 listopada 2019 r.

w sprawie oceny dokonanej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 w odniesieniu do przyznanego przez Zjednoczone Królestwo zwolnienia z niektórych istotnych wymagań określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012

(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 8345)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 ([1]), w szczególności jego art. 71 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 20 września 2019 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Komisję, Agencję Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego („Agencję") i pozostałe państwa członkowskie, że zgodnie z art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1139 przyznało wszystkim operatorom statków powietrznych, których statki powietrzne odbywają w Zjednoczonym Królestwie loty na poziomie lub poniżej 3 000 stóp powyżej średniego poziomu morza w przestrzeni powietrznej klasy D zwolnienie z wymogów przepisów wykonywania lotu z widocznością (VFR) określonych w pkt SERA.5005(a) załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 923/2012 ([2]). Zwolnienie, o którym powiadomiono, precyzuje w szczególności, że poprzednie, identyczne zwolnienie, zgłoszone Komisji w dniu 17 kwietnia 2019 r., zostało uchylone ze skutkiem od dnia 12 września.

(2) Powyższe zwolnienie jest dopuszczalne, kiedy statek powietrzny odbywa lot spełniając następujące łączne warunki: (i) wyłącznie w ciągu dnia; (ii) przy prędkości, która zgodnie ze wskaźnikiem prędkości lotu wynosi 140 węzłów lub mniej, dając wystarczającą możliwość obserwacji innego ruchu i wszelkich przeszkód w celu uniknięcia kolizji; (iii) z dala od chmur i z widzialnością terenu, i jeśli statek powietrzny nie jest śmigłowcem, z widzialnością w locie co najmniej 5 km a jeżeli statek powietrzny jest śmigłowcem z widzialnością w locie co najmniej 1 500 m.

(3) Zjednoczone Królestwo przyznało to zwolnienie w celu ułatwienia bezpiecznego przejścia na stosowanie przyszłych wymogów dotyczących przestrzeni powietrznej zgodnie ze swoim planem działania zmienionym na wysokim szczeblu, a w szczególności w celu zapewnienia wystarczającej ilości czasu na wdrożenie zmian proceduralnych w zakresie służb ruchu lotniczego, które są niezbędne do bezpiecznego stosowania odpowiednich wymogów SERA oraz do zaplanowania modernizacji przestrzeni powietrznej. Władze Zjednoczonego Królestwa przedstawiły również opis różnych środków łagodzących towarzyszących przyznanemu przez nie zwolnieniu.

(4) Zwolnienie przyznano na okres od dnia 12 września 2019 r. do dnia 25 marca 2020 r. Od 2014 r. Zjednoczone Królestwo wydało osiem zwolnień z pkt SERA.5005(a) załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 923/2012 łącznie obowiązujących przez sześćdziesiąt jeden miesięcy ([3]). W oparciu o zasadę, zgodnie z którą nowe przepisy mają natychmiastowe zastosowanie do przyszłych skutków sytuacji, która powstała w trakcie obowiązywania dawnej zasady, okresy ośmiu miesięcy, o których mowa w art. 71 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1139, oblicza się, uwzględniając okresy przed wejściem w życie tego rozporządzenia. Biorąc to pod uwagę, Agencja oceniła, czy spełniono warunki określone w art. 71 ust. 1 tego rozporządzenia i stwierdziła, że niektóre z nich nie były spełnione.

(5) Komisja zgadza się z zaleceniem Agencji.

([1]) Dz.U. L 212 z 22.8.2018, s. 1.

([2]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 923/2012 z dnia 26 września 2012 r. ustanawiające wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1035/2011 oraz rozporządzenia (WE) nr 1265/2007, (WE) nr 1794/2006, (WE) nr 730/2006, (WE) nr 1033/2006 i (UE) nr 255/2010 (Dz.U. L 281 z 13.10.2012, s. 1).

([3]) E 4869, E 4919, E 4761, E 4312, E 4163, E 4073, E 3982, E3960.

(6) Zgodnie z art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1139 państwo członkowskie może przyznać zwolnienie jedynie w przypadku, gdy jest ono przyznawane wszystkim osobom fizycznym lub prawnym podlegającym temu rozporządzeniu „w przypadku pilnych nieprzewidzianych okoliczności mających wpływ na te osoby lub w przypadku pilnych potrzeb operacyjnych tych osób", oraz gdy spełnione są wszystkie warunki określone w lit. a)–d) tego artykułu.

(7) Komisja uważa, że zwolnienie nie spełnia warunku „pilnych potrzeb operacyjnych". Wniosek ten potwierdza powtarzające się wydawanie podobnego zwolnienia od dnia 13 listopada 2014 r. Ciągłe powtarzanie zwolnienia wskazuje, że czas jego trwania nie jest ograniczony i, że prawdziwym celem jest utrzymanie długoterminowego odstępstwa od przepisów pkt SERA.5005(a), a nie zajęcie się konkretną pilną potrzebą operacyjną osoby fizycznej lub prawnej, do której mają zastosowanie te przepisy. Nie zmienia tego wniosku fakt, że Zjednoczone Królestwo stwierdziło w swoim powiadomieniu, że nie nałożyło obowiązku minimalnej odległości od chmur w przestrzeni powietrznej klasy D i zadeklarowało, że podejmie działania w celu zapewnienia zgodności z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 923/2012 w perspektywie długoterminowej.

(8) W związku z powyższym nie ma potrzeby, aby Komisja oceniała czy warunki określone w art. 71 ust. 1 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) 2018/1139 zostały spełnione. Niemniej jednak Komisja zauważa co następuje.

(9) Komisja uważa, że zwolnienie nie spełnia warunku określonego w art. 71 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2018/1139, ponieważ na potrzeby, których zaspokojeniu służy to zwolnienie, można odpowiednio zareagować za pomocą innych środków, zgodnych z rozporządzeniem. W przeciwieństwie do tego co twierdzi Zjednoczone Królestwo rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 923/2012 umożliwia odpowiednie zareagowanie na te potrzeby bez przyznawania zwolnienia. Zgodnie z tym rozporządzeniem loty mogą być wykonywane jako „loty specjalne VFR", jak przewidziano w SERA.5010 (loty specjalne VFR w strefie kontrolowanej lotniska), które są wykonywane na podstawie zezwolenia kontroli ruchu lotniczego w strefie kontrolowanej lotniska, w warunkach meteorologicznych gorszych niż warunki meteorologiczne dla lotów z widocznością. Alternatywnie, w każdym przypadku, gdy istnieje potrzeba uwzględnienia w ramach danej klasy przestrzeni powietrznej operacji zgodnych z mniej restrykcyjną klasą, można rozważyć takie rozwiązania, jak: przeklasyfikowanie danej przestrzeni powietrznej lub przeprojektowanie danej przestrzeni powietrznej poprzez określenie ograniczeń lub zastrzeżeń dotyczących korzystania z przestrzeni powietrznej lub części, jako mniej restrykcyjnych klas przestrzeni powietrznej (np. korytarzy), jak przewidziano w pkt SERA.6001(a).

(10) Ponadto zwolnienie nie spełnia wymogów bezpieczeństwa i nie jest zgodne z zasadniczymi wymaganiami rozporządzenia (UE) 2018/1139. W tym względzie Komisja odsyła do swojej wcześniejszej decyzji (motywy 11–13) dotyczącej wyłączenia z pkt SERA.5005(a) załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 923/2012 ([4]).

(11) W rezultacie wdrożenie przedmiotowego zwolnienia, o którym powiadomiono w dniu 17 kwietnia 2019 r. negatywnie wpływa na poziom bezpieczeństwa i zwolnienie jest niezgodne z ogólnymi celami w zakresie bezpieczeństwa określonymi w rozporządzeniu (UE) 2018/1139.

(12) Komisja zauważa również, że zgodnie ze swoją wcześniejszą decyzją dotyczącą wyłączenia z pkt SERA.5005(a) załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 923/2012 ([5]) Zjednoczone Królestwo było zobowiązane do uchylenia odstępstwa, a nie przedłużania jego stosowania, tak jak to uczyniło.

(13) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało swój zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do występującego państwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu. Okres ten został przedłużony trzykrotnie, ostatnio na mocy decyzji Rady Europejskiej (UE) 2019/1810 ([6]), która przedłużyła go najpóźniej do dnia 31 stycznia 2020 r.

([4]) Decyzja Komisji C(2016) 7654 final z dnia 30 listopada 2016 r. w sprawie odmowy zgody na przyznanie przez Zjednoczone Królestwo odstępstwa od niektórych istotnych wymagań ustanowionych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 923/2012.

([5]) Decyzja Komisji C(2016) 7654.

([6]) Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2019/1810 przyjęta w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem z dnia 29 października 2019 r. przedłużająca okres, o którym mowa w art. 50 ust. 3 TUE (Dz.U. L 278I z 30.10.2019, s. 1).

(14) W dniu 11 stycznia 2019 r., decyzją (UE) 2019/274 ([7]), Rada zatwierdziła podpisanie umowy o wystąpieniu uzgodnionej na szczeblu negocjatorów w dniu 14 listopada 2018 r. Unia potwierdziła, że jest gotowa do szybkiego podpisania umowy i zawarcia jej w przypadku zatwierdzenia przez Parlament Zjednoczonego Królestwa umowy o wystąpieniu. Część czwarta umowy o wystąpieniu ([8]) przewiduje okres przejściowy rozpoczynający się z dniem wejścia w życie umowy, podczas którego prawo Unii nadal ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie zgodnie z tą umową.

(15) W każdym przypadku niniejsza decyzja ma zastosowanie jedynie dopóty, dopóki prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zwolnienie z wymagań określonych w pkt SERA.5005(a) załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 923/2012, przyznane przez Zjednoczone Królestwo i zgłoszone Komisji, Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego i innym państwom członkowskim w dniu 20 września 2019 r., które umożliwia brak zgodności z wymogiem utrzymania odpowiedniej odległości od chmur w odniesieniu do wartości minimalnych określonych dla warunków meteorologicznych dla lotów z widocznością, minimalnej odległości od chmur i przepisów wykonywania lotu z widocznością, nie spełnia warunków określonych w art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1139.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Violeta BULC
Członek Komisji

([7]) Decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 47 I z 19.2.2019, s. 1).

([8]) Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. C 144 I z 25.4.2019, s. 1).